

Dit is de eerste aflevering van Reuma en de liefde. We zijn nog op zoek naar mensen die ook samen hun verhaal willen vertellen. Interesse? Neem dan contact op via inbeweging@reumabond.nl of bel T 033 46 36 164 en geef uw naam en telefoonnummer door aan de receptie.

Jos: “Ik heb Geesje leren kennen op de bowlingbaan. Ze speelde in de baan naast me. Ik vond haar direct een mooie stoere vrouw. Ze had een vale spijkerbroek aan met bijpassend vaal T-shirt en een pakje shag in haar borstzak. Ik was heel goed in bowlen, maar toen Geesje tegen me begon te praten en zei dat ik zo’n mooie stijl van gooien had, werd ik helemaal zenuwachtig. Ik ging steeds slechter gooien. Na afloop dan de wedstrijd vroeg ze of we een keer samen konden eten. Toen was ik helemaal van slag.

Wat ik zo mooi vind aan Geesje is dat ze zo authentiek is. Er is niets aan Geesje dat niet echt is. Daarbij heeft ze oog voor anderen. Ze heeft een hele scherpe blik op mensen en situaties en doordat ze dat mensen teruggeeft, krijgt ze die ander in beweging. Dat is iets wat ze van nature in zich heeft.

Die kracht van haar heb ik zelf ook ondervonden, toen ik helemaal gevloerd werd door de reuma. Al was ik daar lang niet altijd even blij mee. Ik had vreselijke pijnen en ontstekingen in al mijn gewrichten en nog wilde ik de ziekte ontkennen, maar Gees liet daar geen ruimte voor. Ze heeft me steeds geconfronteerd met de harde werkelijkheid. Bijvoorbeeld over ons vorige huis. Het was ons droomhuis met een mooie vide en een droomtuin. En dan kwam Geesje weer: ‘Jos, realiseer je wel hoe onhandig

dit huis is als je nog meer beperkingen gaat krijgen?’ Dan kon ik niet anders dan toegeven dat het inderdaad een klotehuis was voor iemand met reuma.

Toen Geesje op een dag thuiskwam en vertelde dat zij zo’n verdriet had om wat mij overkomen is, schrok ik me rot. Alles had drie jaar lang alleen om mij gedraaid. Ik voelde me zo’n egoïst! Ik had er nooit bij stilgestaan dat zij daar ook zo onder leed. Inmiddels gaat het met mij weer zo goed dat ik fulltime werk. Dat is een bewuste keuze. Het geeft Geesje de ruimte om de coachingsopleiding te doen, die ze al zo lang wilde doen. Om Geesje daardoor te zien opbloeien, daar wordt ik echt blij van.

Ik heb het afgelopen jaar twee cursussen gedaan, een cursus via mijn werk en de cursus Reuma Uitgedaagd! Die hebben me enorm geholpen om weer in mijn eigen kracht te komen. Om te ontdekken dat ik nog steeds gewoon Jos ben en een waardevolle bijdrage kan leveren, zowel in mijn werk als daarbuiten. Ik besef echt dat ik heel gezegend ben met een partner als Geesje. Ze heeft me gebracht waar ik nu ben.”

“Toen Geesje vertelde dat zij zo’n verdriet had om wat mij overkomen is, schrok ik me rot. Alles had drie jaar lang alleen om mij gedraaid. Ik voelde me zo’n egoïst!”

Geesje: “Wat mij direct raakte, toen ik Jos naast mij zag bowlen, was haar warme uitstraling. Jos is een warme vrouw. Wat Jos zo bijzonder maakt is, dat ze zo eerlijk is en enorm sociaal bewogen. Ze kan zonder waardeoordeel naar mensen kijken en waar hulp nodig is, zal zij die altijd aanreiken.

Toen ik Jos leerde kennen, was ik behoorlijk aan het worstelen met mezelf. Ik had net een relatie verbroken. En waarom? Ik had ogenschijnlijk alles: een goede baan, een fantastisch huis en een partner. Ik had alles bereikt wat ik dacht te kunnen bereiken en toch was ik niet gelukkig.

Ik merkte dat het op dat moment in de vrouwenwereld alleen ging om een goede baan en een goed inkomen. Maar ik zocht iemand, wie het om mij ging. Daarom ging ik expres heel sjofel gekleed. Jos prikte daar doorheen. Het interesseerde haar totaal niet of ik nou wel of geen geld had. De warmte die ze me gaf, was onbetaalbaar.

Toen duidelijk was dat Jos ontstekingen had in al haar gewrichten en ze te horen kreeg, dat ze waarschijnlijk nooit meer aan het werk zou kunnen, stortte haar hele leven in. Maar ook mijn wereld

stond op z’n kop. Ik had nooit verwacht dat de ziekte zo’n impact zou hebben, dat zelfs Jos helemaal onderuit kon gaan. Mijn sterke Jos. Zelfs haar vechtlust was verdwenen. Ik voelde heel duidelijk: en nu moet ik sterk zijn. Nu moet ik dit dragen. Ondertussen was het zo pijnlijk om Jos te zien lijden. Ik had zo’n verdriet, omdat zij zo’n verdriet had. En ik kon er niks aan doen. Ja, ik deed wel wat: ik ging als een gek allerlei mogelijkheden onderzoeken om haar van de pijn af te helpen. Bij een homeopathische winkel kocht ik voor meer dan honderd euro aan middeltjes tegen gewrichtspijn. Op internet was ik een Belgische arts tegengekomen die haar zou kunnen helpen. Ik had de reis al bijna gepland. En toen zei Jos: ‘Gees, ik vind het heel lief wat je allemaal doet, maar mag ik alsjeblieft mijn eigen weg hierin zoeken?’ Toen was ik zo teleurgesteld dat ze mijn tempo niet kon volgen, dat ze niet alles wilde onderzoeken wat ik aandroeg. Totdat het kwartje viel en ik zag dat dit inderdaad haar proces was en dat ze zelf haar weg moest vinden.

Toen ze die weg vond en ze zichzelf weer hervonden had, toen was er eindelijk ook ruimte voor mij. We waren toen drie jaar verder. Op een dag vroeg de trainster van mijn coachingsopleiding:

‘Gees, trek jij het eigenlijk nog wel?’ Ik was zo verrast over het verdriet dat toen pas naar buiten kwam. Daarmee ben ik naar Jos gegaan en hebben we het er samen ook over gehad dat het best raar was, dat we daar tot dan toe nooit over gesproken hadden. De reactie van Jos, die zo vol schrik, maar vooral vol van erkenning was, was al voldoende om mijn verdriet een plek te geven.

Voor mij is er in onze relatie duidelijk een periode vóór en na de diagnose reuma bij Jos. Onze intimiteit heeft zich verdiept. Wat seksualiteit betreft heb ik echter angst om Jos pijn te doen. Ik weet soms niet waar ik haar vast kan houden, zonder haar pijn te doen. En is het dan nog wel fijn? Daarin is het nog zoekende. Maar het is al heerlijk dat er überhaupt weer ruimte is voor seksualiteit. Door wat Jos overkomen is, ben ik me er zo bewust van dat het leven kwetsbaar is, dat alles zomaar anders kan zijn. Ik geniet er nu van als we een half uur kunnen wandelen met onze honden, terwijl ik dat vroeger maar een kort ommetje vond.”

“Ik voelde heel duidelijk: en nu moet ik sterk zijn. Nu moet ik dit dragen. Ondertussen was het zo pijnlijk om Jos te zien lijden”

